

Postępowanie komisji egzaminacyjnej, sposób egzaminowania i taksy egzaminacyjne ustala się regulaminami egzaminacyjnymi, które wydaje izba rzemieślnicza a zatwierdza władza przemysłowa wojewódzka.

§ 3. Podanie o dopuszczenie do egzaminu, przewidziane w art. 155 ust. 1 prawa przemysłowego, wnosi terminator lub pomocnik do izby rzemieślniczej. Do podania należy dołączyć świadectwo ukończenia nauki lub też świadectwo, stwierdzające przebyty czas nauki w rzemiośle, oraz zaświadczenie właściwej władzy szkolnej, stwierdzające, że w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła, nie było w okresie czasu odbywania terminu publicznej szkoły doksztalającej zawodowej, — bądź zaświadczenie tejże władzy szkolnej, że terminator z powodu braku miejsca nie mógł uczęszczać do publicznej szkoły doksztalającej zawodowej w miejscowości, w której odbywał naukę, bądź wreszcie zaświadczenie wojewody, a w m. st. Warszawie — Komisarza Rządu, wydane po wysłuchaniu władzy szkolnej, że terminator z innej uzasadnionej przyczyny nie może okazać świadectwa szkolnego z ukończenia nauki w publicznej szkole doksztalającej zawodowej.

§ 4. Postanowienia §§ 1 — 3 odnoszą się do terminatorów, którzy ukończyli naukę rzemiosła przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i nie mogą okazać świadectwa szkolnego z ukończenia nauki w publicznej szkole doksztalającej zawodowej z powodu braku takiej szkoły lub z powodu niemożności uczęszczania do niej dla braku miejsca albo z innej uzasadnionej przyczyny w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła.

Postanowienia te tracą moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 1931 r.

§ 5. Terminatorzy i pomocnicy, którzy nie ukończyli nauki rzemiosła przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i nie mogą okazać świadectwa szkolnego z ukończenia nauki w publicznej szkole doksztalającej zawodowej z powodu braku takiej szkoły lub z powodu niemożności uczęszczania do niej dla braku miejsca, w miejscowości, w której terminator odbywał naukę rzemiosła, winni wnosić podanie o dopuszczenie do egzaminu, przewidziane w art. 155 ust. 1 prawa przemysłowego, do izby rzemieślniczej. Do podania należy dołączyć świadectwo ukończenia nauki lub też świadectwo, stwierdzające przebyty czas nauki i, jeżeli w miejscowości, w której kandydat pobierał naukę rzemiosła, niema publicznej szkoły doksztalającej zawodowej, świadectwo szkolne z ukończenia całkowitego kursu nauki w szkole powszechnej, jaka znajdowała się w miejscowości, w której kandydat wypełniał obowiązek szkolny, lub świadectwo ukończenia specjalnych krótkoterminowych kursów dla terminatorów. Do świadectwa szkolnego lub świadectwa ukończenia specjalnych kursów dla terminatorów winien kandydat załączyć zaświadczenie, wydane przez właściwą władzę szkolną, stwierdzające brak publicznej szkoły doksztalającej zawodowej w miejscowości, w której kandydat pobierał naukę rzemiosła.

Postanowienie niniejszego paragrafu traci moc obowiązującą po upływie trzech lat licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
St. Czerwiński

478.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 11 sierpnia 1930 r.

o przyznaniu X Międzynarodowym Targom Wschodnim, mającym się odbyć we Lwowie w czasie od 2 do 16 września 1930 r. włącznie, ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 3 ust. 3, art. 90 ust. 3 i art. 182 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 384) zarządzam co następuje:

§ 1. Publikacja albo jawne stosowanie wynalazku lub wzoru, wystawionych na X Międzynarodowych Targach Wschodnich we Lwowie, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub zarejestrowania wzoru, o ile nastąpiły po wystawieniu, zgłoszenie zaś wynalazku lub wzoru w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod temi samymi warunkami nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub zarejestrowania wzoru ani samo wystawienie wynalazku lub wzoru na X Międzynarodowych Targach Wschodnich we Lwowie, ani inne zgłoszenie, dokonane w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej po dacie wystawienia.

§ 2. Zgłoszenie w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej znaku towarowego, umieszczonego przedtem na towarze, wystawionym na X Międzynarodowych Targach Wschodnich we Lwowie, będzie korzystało z prawa pierwszeństwa przez sześciomiesięczny okres czasu, rozpoczynający się od daty wystawienia.

§ 3. Do zgłoszenia wynalazku lub wzoru, wniesionego do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z powołaniem się na ulgi, określone w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, winno być dołączone zaświadczenie dyrekcji X Międzynarodowych Tar-

gów Wschodnich we Lwowie, stwierdzające przedmiot i datę wystawienia, do zgłoszenia zaś znaku towarowego — zaświadczenie tejże dykcji, stwierdzające, że dany znak umieszczony był na towarze, wystawionym na wymienionych Targach, tudzież osobę wystawcy, przedsiębiorstwo, rodzaj towaru oraz datę wystawienia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

479.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1930 r.

w sprawie ustalenia rabatów handlowych od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych specjalnych,

Na podstawie art. 13 i 17 ustęp 5 oraz art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Wszystkie koncesjonowane przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych, upoważnione do sprzedaży wyrobów tytoniowych specjalnych, otrzymują w miejscu poboru rabat handlowy od ceny taryfowej tych wyrobów w tej samej wysokości, w jakiej przysługuje im rabat od wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1930 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy wydane w sprawie unormowanej niniejszym rozporządzeniem, a z niem sprzeczne.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

480.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 sierpnia 1930 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z 17 września 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 767) w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) zarządza się co następuje:

§ 1. § 13 rozporządzenia z dnia 17 września 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 767) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 13. Najpóźniej do dni 30-tu od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia winny stowarzyszenia byłych więźniów politycznych przedstawić Ministrowi Skarbu listę 6-u osób każde, celem powołania w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z pośród nich dwóch przedstawicieli do komisji kwalifikacyjnej.

Przedstawiciele ci są powoływani do komisji na okres trzech lat z zastrzeżeniem Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej prawa wcześniejszego odwołania tych przedstawicieli.

W razie śmierci lub ustąpienia w okresie kadencji z komisji kwalifikacyjnej jednego lub obu przedstawicieli z liczby zaproponowanych przez stowarzyszenia winny one na wezwanie Ministra Skarbu przedstawić w ciągu dni 30-u nową listę osób, proponowanych na wakujące miejsca”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*
